

ПРОЛОГ

Лісія

ТРИ РОКИ ТОМУ

Це найгірший день року.

Це найгірший день *кожного* року.

Зазвичай у цей день я вирушаю з хлопцями в спільну передсезонну поїздку для зміцнення командного духу. Зараз я мав би бути десь у Канкуні чи Маямі, потягуючи коктейль біля басейну, цілковито занурившись у веселощі вечірки.

Проте цьогогоріч немає ні басейну, ні випивки, ні веселощів. Я ховаюся в жіночій вбиральні, недалеко від клубної кімнати, бо цей сезон почався раніше, і, на жаль, перший день бейсбольних змагань недостатньо абстрагує мене.

Жіноча вбиральня — просто бездоганна й незрівнянно чистіша за нашу. Тут є оксамитовий диванчик, кілька маленьких пляшечок із парфумами на стільниці. Охайно складені рушнички для рук та м'ятні цукерки в скляній

мисочці. Тут пахне значно краще, ніж у чоловічій вбиральні, і я дуже сподіваюся, що інші хлопці не дізнаються, наскільки тут, бляха, гарно, бо це місце є *моєю* таємною схованкою вже шість років, аж відколи мене задрафтили на місце шорт-стопа в команду «Воїнів Міста вітрів».

Серед нашого персоналу немає жінок, тож ніхто ніколи не використовує цю кімнату, лише я, коли мені треба трохи побути на самоті.

Мене можна назвати найшаленішим у команді. Трохи безрозсудним і дуже нахабним хлопцем. Тим, хто готовий зробити із себе посміховисько, якщо це змусить усіх навколо сміятися. Тож розпочати сезон зі зриву чи розплакатися, як дівчисько, прямо перед своїми товаришами по команді буде геть не в моєму стилі.

Я дорослий двадцятивосьмирічний чоловік і не соромлюсь визнати, що навіть після стількох років цей день є важким для мене. Мені було лише тринадцять, коли моєму на два роки старшому брату довелося повідомити мені про те, що дорогою додому машина нашої мами через сильну бурю влетіла в дерево і що ми більше ніколи не побачимо її.

Тож так... це, бляха, найгірший день року.

Я сиджу в одній із кабінок на закритій кришці унітаза, мої коліна тремтять, і мені треба якось зібратися до купи. Треба знову стати тим придуркуватим, усе-йому-по-барабану Ісаєю Роудсом. Тим, хто знає, як зробити всіх навколо себе щасливими. Тим, кого всі інші очікують побачити, коли я зайду в клубну кімнату.

Мені подобається бути тим хлопцем. Дев'яносто відсотків часу я і є тим хлопцем. Ще підлітком я зрозумів, що можу розсмішити свого брата навіть тоді, коли він надто перевантажений, щоб мати змогу всміхатися, і я кайфував від цієї фігні. Я ніби знайшов своє призначення в жит-

ті — робити тих, хто мене оточує, щасливими, тому намагаюся тримати такі сопливі моменти смутку в таємниці.

Перш ніж вийти з кабінки, я даю собі ще мить на те, щоб посумувати, а потім, підійшовши до раковини, бризкаю на обличчя водою та йду з жіночої вбиральні.

Проте щойно я відчиняю двері, по той бік лунають голоси. Ця частина будівлі зазвичай порожня, тому я завмираю, впізнавши голос доктора Фредріка. Я ховаюся й не висовуюсь, бо не хочу, щоб хтось знав, що я щойно проплакався на самоті.

— Ви збрехали у своєму резюме.

— Я не брехала, — чую слова жінки у відповідь.

Доктор Фредрік стихає голос, щоб ця розмова залишалася лише між ними, але я його прекрасно чую:

— Ви ввели мене в оману й самі чудово це знаєте.

— Кенні — це скорочення від Кеннеді.

На цій фразі я підглядаю в невеличку шпаринку й бачу, як доктор Фредрік дивиться зверху вниз на якусь жінку, вираз його обличчя сповнений роздратування.

Я не бачу її лица, бо дівчина стоїть до мене спиною, але, навіть виструнчившись на весь зріст, вона ледь сягає підборіддя доктора Фредріка, а він не те щоб високий чолов'яга. Її густе волосся зав'язане в тугий хвіст, що спадає на спину. Я не можу визначити його колір, хоча можу точно сказати, що це не якийсь там відтінок блондинистого або чорного. Я просто не знаю, як його правильно назвати.

Доктор Фредрік оглядає коридор, щоб переконатися, що вони там самі, тож я хутко ховаюся за перегородку і продовжую слухати їхню розмову.

— Це місце не для вас. Рекомендую вам відмовитися від пропозиції роботи та знайти вакансію в місці, яке краще підходить для... когось на кшталт вас.

— Під «для когось на кшталт мене» ви маєте на увазі «для жінки»?

Що за чортівня?
Доктор Фредрік ніколи особливо не подобався мені. Він очолює наш відділ здоров'я й оздоровлення, а також є головним лікарем команди. Усі інші лікарі, дієтологи та тренери з фізичної реабілітації звітують йому, і будь-яка крихта поваги, яку я міг би мати до цього хлопця, розчиняється через ці його натяки.

Мовчанка затягується, ніби доктор Фредрік намагається дібрати правильні слова, щоб не вскочити в халепу своїми висловлюваннями.

— Вакансія, на яку я раніше шукав людину, уже неактуальна. З того, що мені повідомив відділ кадрів, я не можу відкликати пропозицію — лише змінити саму посаду. Тому тепер мені потрібна людина на посаду тренера з фізичної реабілітації¹.

— Що? — запитує дівчина, видавши шокований смішок. — Але ж я докторка медицини. Ви що, очікуєте, що я приєднаюся до команди як тренерка з фізичної реабілітації?

— Я взагалі не очікую, що ви приєднаєтеся до команди.

— Докторе Фредріку, я тільки-но переїхала до Чикаго заради цієї роботи. Ви бачили, які в мене рекомендації. Ви бачили, де я проходила екстернатуру. Саме через це ви й найняли мене.

— Коли я вас наймав, то мав дещо інше уявлення про вас.

— Бо думали, що я чоловік.

¹ Тренер спортивної медицини, що спеціалізується на профілактиці, діагностиці, лікуванні травм чи захворювань спортсменів, а також реабілітації після їх отримання. Ще до обов'язків тренера входить застосування фізичних вправ чи інших засобів (бинтів, тейпів) задля запобігання травмам перед та після проведення гри. (Тут і далі прим. перекл.)

— Я не збираюся продовжувати з вами цю розмову. Якщо хочете працювати на «Воїнів Міста вітрів», то можете це робити на посаді тренерки з реабілітації початкового рівня. Це та посада, на яку я наймаю.

Вона вагається, і я можу практично уявити, як її плечі розправляються, коли вона впевнено запитує:

— Коли я маю дати вам відповідь?

— До кінця дня.

— Гаразд. Незабаром я повідомлю вас про своє рішення.

На мить западає тиша, що приводить мене до думки, ніби розмову завершено, але тут я чую, як доктор Фредрік докидає:

— Міс Кей, якщо ви все ж вирішите приєднатися до команди, то нехай це буде перше та єдине застереження, яке я вам зроблю. Якщо буде принаймні натяк на те, що між вами та ще кимось із гравців щось там відбувається, вас буде звільнено з посади. Є певна причина, з якої я не наймаю на роботу жінок. Ви будете з ними в роздягальнях, у літаках і в готелях. Я сподіваюся, що ви не станете чинником, що відвертатиме їхню увагу.

Є певна причина, з якої я не наймаю на роботу жінок.
От же ж покидьок.

— При всій повазі, докторе Фредріку, я два роки була однією з трьох лікарок для всієї спортивної організації Університету Коннектикуту. На моїй репутації немає нічого такого, що могло б змусити вас засумніватися в моєму професіоналізмі.

— То були лише діти. А це — дорослі чоловіки, — відповідає він. — Гадаю, ви розумієте, до чого я веду.

Вона прочищає горло, і все ж про її професіоналізм, у якому він так сумнівається, багато що можна сказати, бо на її місці я б, мабуть, уже зарядив йому правим хуком у щелепу.

Я дещо імпульсивний у цьому плані.
 — Я дам вам відповідь до обіду, — каже вона наостанок.
 Кроки віддаляються, але й поступово стають гучнішими, направляючись у мій бік. У мене не вийде вислизнути звідси так, щоб мене не впіймали за підслуховуванням, і, хоча я й збираюся донести інформацію про це до Монті, нашого менеджера, я не планую попереджати про це доктора Фредріка.

Тож я про всяк випадок прошмигну назад до жіночої вбиральні, доки не пересвідчуся, що на горизонті чисто. Я й до цього не був великим фанатом нашого головно-го лікаря. Як на мене, він підлабузник, що завжди прагне бути з хлопцями з команди «друганами», але те, як він щойно розмовляв із цією жінкою, наче він кращий за неї, викликає в мене бажання розказати кожному з організації «Воїнів», який він насправді сексистський шматок лайна.
 — Сексистський шматок лайна.

Чую, як мій внутрішній діалог відлунюється страхітливим тоном по той бік дверей вбиральні.

Та жінка з коридору заходить до туалетної кімнати, яку ніколи раніше не використовували, а я ховаюся в кабінці. Не сідаю. А стою, як якийсь цілковитий псих, бо й гадки не маю, як опинився в такій ситуації.

Дивлячись крізь щілину у дверцятах кабінки, я бачу відображення жінки в дзеркалі. Руки вчепилися за стільницю умивальника, а голова низько опущена, тож я досі не розгледів її лиця.

Вона сміється сама до себе:
 — Що це в біса щойно було?
 А потім робить глибокий вдих і нарешті випрямляється, дивлячись просто на себе в дзеркалі й даючи мені побачити її... і тепер уся та спустошлива скорбота, яку

я відчував через цей день, відступає, тому що зараз мене повністю відволікає дещо інше.

Ця тендітна жінка з волоссям, колір якого я ніяк не можу визначити, і голосом, від якого в будь-якого чоловіка стиснулися б яйця від страху, просто приголомшила.

Веснянками всіяний кожен сантиметр розчервонілої кремової шкіри. Очі, які, як я можу припустити, є карими, оскільки їхній колір дуже схожий на колір моїх очей. І губи... підібгані губи, що притискаються до зубів, бо дівчина намагається не розплакатися, адже вона явно більше прагне злитися, ніж сумувати.

Вочевидь це інстинкти або що, але я можу уявити, що її усмішка змогла б осяяти мене й підняти настрій, якби не була зараз насуплено опущена.

Її очі починають блищати, поки вона дивиться на своє відображення.

— Ні, — просить вона. — Не тут. Зберися до купи, Кеннеді. Кеннеді.

Зробивши глибокий вдих, вона хитає головою.

— І припини вже, бляха, говорити сама до себе, дивачко.

Ось так у найгірший день року я відчуваю, як кутики моїх губ підіймаються в усмішці.

Я, не відриваючи від жінки очей, спостерігаю, як вона дістає телефон та дзвонить комусь, вмикає гучномовець і міряє кроками вбиральню.

Мені, мабуть, варто якось повідомити про свою присутність. Це вже схоже на втручання в особистий простір, але я не знаю, як пояснити ситуацію, в якій опинився.

«Здоров, мені просто подобається зависати в жіночому туалеті. Не зважай на мене. Я лише швиденько помюю руки. Можеш посунутися?»